

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 351/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2018 prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou Steiner & Associates s. r. o., Moyzesova 46, Košice, konajúcou advokátom a konateľom JUDr. Pavlom Šteinerom, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 17/2016 z 26. septembra 2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 76/2016 z 26. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 29. decembra 2017 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžf 17/2016 z 26. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu I“) a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžf 76/2016 z 26. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho

súdu II“). Uznesením sp. zn. PLs. ÚS 12/2018 zo 16. mája 2018 boli predmetné sťažnosti spojené na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. Rvp 2446/2017.

2. Sťažovateľka sa v podaných sťažnostiach venovala najprv opísaniu skutkového stavu a následných konaní pred správcom dane, a to Daňovým úradom Košice (ďalej len „daňový úrad“), a pred Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“), tiež súdnym konaniam pred Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a odvolacím konaniam pred najvyšším súdom, ktorých výsledkom bolo vydanie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu I a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu II. Uviedla, že 11. februára 2011 uzatvorila so spoločnosťou [REDACTED] v prvom aj v druhom prípade zmluvu o poskytovaní poradenských služieb, na základe ktorej mala uvedená spoločnosť pre sťažovateľku zabezpečiť poradenskú a konzultačnú činnosť v oblasti zníženia výdavkov a optimalizácie ekonomických procesov u sťažovateľky a záverečným výstupom mala byť analýza konkrétnych možností šetrenia nákladov. [REDACTED] jej následne 20. júla 2011 odovzdala v prvom aj v druhom prípade analýzu príležitostí na nákup strojov, strojárskeho zariadení vrátane auditu nákupných cien obchodných partnerov a auditu činností nákupcov sťažovateľky (ďalej len „analýzy“), pričom o jej odovzdaní bol v oboch prípadoch vypracovaný protokol o odovzdaní a prevzatí analýzy z 20. júla 2011. Tieto analýzy sa skladali z popisnej časti a konkrétneho auditu jednotlivých procesov obsiahnutých v piatich zložkách a výsledne mali sťažovateľke priniesť úsporu ekonomických nákladov vo výške približne 570 000 €. Na základe toho sťažovateľka vystavila spoločnosti [REDACTED] v prvom prípade faktúru č. 1135008 (interné č. FPS-185/2011) z 8. augusta 2011 na sumu 200 000 €, z čoho DPH bolo vo výške 33 333,33 €, ako aj faktúru č. 1135009 (interné č. FPS-186/2011) z 9. augusta 2011 na sumu 200 000 €, z čoho DPH bolo vo výške 33 333,33 €, a v druhom prípade podľa tvrdení sťažovateľky niekoľko faktúr, pričom predmetom celého konania bola faktúra č. 1135014 z 3. októbra 2011 na sumu 80 000 €, z čoho DPH bolo vo výške 13 333,33 €. Dodala, že všetky dokumenty boli podpísané konateľom spoločnosti [REDACTED].

3. Ďalej sťažovateľka uvádza, že v období od 19. septembra 2012 do 20. júna 2013 bola u nej daňovým úradom vykonaná daňová kontrola, predmetom ktorej bola kontrola DPH a výsledkom ktorej bolo, že sťažovateľke nebolo priznané právo na odpočet DPH za vystavené už uvedené faktúry pre spoločnosť [REDAKOVANÉ], teda v prvom prípade v celkovej sume 66 666,66 € a v druhom prípade v sume 13 333,33 €. V podaných sťažnostiach sťažovateľka ďalej cituje z rozhodnutí daňového úradu, ktorými jej nebolo priznané právo na odpočet DPH, a ďalej uvádza, že voči týmto rozhodnutiam v oboch prípadoch podala odvolanie, o ktorom rozhodlo finančné riaditeľstvo, a to tak, že potvrdilo rozhodnutia daňového úradu. Aj v tejto časti sťažovateľka v podaných sťažnostiach cituje z rozhodnutí finančného riaditeľstva.

4. Následne v podaných sťažnostiach sťažovateľka uvádza, že voči rozhodnutiam finančného riaditeľstva podala na krajskom súde žaloby o preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí. Argumentovala tým, že bola ukrátená na svojom práve vlastniť majetok, pretože musela dvakrát zaplatiť daň z pridanej hodnoty, a to jednak vo faktúrach spoločnosti [REDAKOVANÉ] a následne aj na základe rozhodnutí daňového úradu. V tejto časti v podaných sťažnostiach uvádza ňou predstreté tvrdenia v podanej žalobe a následne uvádza dôvody, ktoré krajský súd uviedol vo vydaných rozhodnutiach, ktorými jej žalobu zamietol a dal za pravdu záverom finančného riaditeľstva.

5. V nasledujúcej časti podaných sťažností sťažovateľka uvádza, že proti rozsudkom krajského súdu podala odvolania na najvyššom súde, v ktorých napádala predmetné rozsudky krajského súdu v celom rozsahu a namietala nesprávnu interpretáciu právnych predpisov súdom, ich nesprávnu aplikáciu na zistený skutkový stav a nerešpektovanie judikatúry najvyššieho súdu, ako aj Súdneho dvora Európskej únie. Uviedla: „*Sťažovateľ v odvolaní preukazoval naplnenie všetkých svojich povinností vo vzťahu k preukázaniu zdanieľného obchodu a znova sa odvolal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf 1/2010, ktorý prejednával takmer totožný prípad. Namietal, že Krajský súd v Košiciach sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa a svoje rozhodnutie nesprávne odôvodnil.*“ Dodal, že o podaných odvolaniach najvyšší súd rozhodol napadnutým

rozsudkom najvyššieho súdu I a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu II, ktorými potvrdil predchádzajúce rozhodnutia krajského súdu.

6. Sťažovateľka v ďalšej časti podaných sťažností uvádza, z akých dôvodov došlo k porušeniu jej už označených základných práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu I a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu II, pričom podľa jej tvrdení ide v oboch prípadoch o rozhodnutia, ktoré sú arbitrárne a svojvoľné a porušenie jej práv spočíva v ich neodôvodnení, resp. zmätočnom odôvodnení. Uvedené sťažovateľka odôvodňuje takto: *„Na jednej strane tak Najvyšší súd SR potvrdil skutočnosť, že konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] podpísal všetky dokumenty vo vzťahu k predmetnému obchodu, na strane druhej Najvyšší súd SR tvrdí, že za spoločnosť nemôže konať nik iný ako jej štatutárny zástupca, ktorý však v prípade, že podpíše predložené dokumenty bez znalosti veci reálne nerealizuje obchod. Tiež najvyšší súd uvádza, že konanie spoločnosti nie je možné oddeliť od konania konateľa (zrejme asi ako fyzickej osoby). Tomuto odôvodneniu konania konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným vôbec nerozumieme, a považujeme poskytnuté odôvodnenie za arbitrárne. Uvedený argument pritom prispel k záveru správcu dane o nepreukázaní dodaných služieb, čím v konečnom dôsledku došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (arbitrárnym rozhodnutím)... Najvyšší súd SR pri posudzovaní tohto prípadu vykladal ustanovenie § 49 zákona o dani z pridanej hodnoty platného v čase uskutočnenia predmetného obchodu (dodania služieb) v rozpore s jeho znením a svojou vlastnou rozhodovacou činnosťou. Rozhodovanie najvyšších súdnych autorít musí byť také, aby plne vychádzalo a bolo založené na správnej aplikácii právnych noriem, čomu musí zodpovedať aj odôvodnenie takéhoto rozhodnutia... Princíp právnej istoty okrem iného spočíva aj v tom, že súdy pri výklade práva postupujú konštantne, a jednotlivci sa tak majú možnosť spoliehať na to, že obdobná vec bude posúdená príslušným súdom rovnako. Uvedené však Najvyšší súd SR vôbec nerešpektoval... tak porušil článok 1 ods. 1 Ústavy SR (princíp právneho štátu), pričom jeho rozhodnutie je značne svojvoľné a s úmyslom za každú cenu potvrdiť rozsudok krajského súdu (porušenie článku 46 Ústavy SR).“* Sťažovateľka namieta, že v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu I a v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu II absentuje zdôvodnenie, prečo najvyšší súd na jej prípady neaplikoval svoju predchádzajúcu judikatúru vo veciach sp. zn. 3 Sžf 1/2010 z 19. augusta

2010 a sp. zn. 4 Sžf 16/2010 z 18. novembra 2010, pokiaľ ide o otázku tzv. rozloženia dôkazného bremena pri odpočte DPH, na ktorú v odvolaní sťažovateľka poukazovala. K uvedenému dodala: „V prípade, že akýkoľvek súd sa rozhodne nerešpektovať závery ustanovené vo svojich skorších rozhodnutiach dotvárajúcich stav právnej istoty účastníkov konania a predvídateľnosť rozhodnutia, musí takýto odklon relevantne odôvodniť... Najvyšší súd SR v podstate povedal, že rozhodnutiam, ktoré sťažovateľ cituje nesprávne rozumie (t. j. týkajú sa iných vecí), avšak vôbec nevysvetlil v čom sú iné resp. prečo ich závery nie sú na prejednávany prípad aplikovateľné... závery Najvyššieho súdu SR... ktorými odmietol posúdiť prejednávajúcu vec z hľadiska sťažovateľom navrhovaných judikátov Najvyššieho súdu SR (svojej vlastnej rozhodovacej činnosti) ako i činnosti Súdneho dvora EÚ nie sú vôbec jasné a zrozumiteľné. Najvyšší súd SR vôbec nevysvetlil v čom sťažovateľ zle pochopil závery judikátov, na ktoré v odvolaní poukazoval, prečo ich závery nie je možné aplikovať na túto situáciu... jednoducho povedal, že sťažovateľ zle porozumel judikatúre súdov, skutkovo je jeho prípad odlišný a vôbec sa nemožno na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR odvolávať, bez bližšieho zrozumiteľného vysvetlenia... Jeho rozhodnutie resp. odôvodnenie rozhodnutia je tak arbitrárne a zjavne neodôvodnené, čím spôsobil porušenie práva na spravodlivý proces... porušil princíp právnej istoty vo vzťahu k očakávaniu konštantného rozhodovania najvyšších súdnych autorít v obdobných veciach rovnako...“ Tiež uviedla: „Najvyšší súd je viazaný ústavnou povinnosťou vykladať zákony v zmysle ústavy (čl. 152 ods. 4 Ústavy SR) a v prípade pochybností zvoliť ústavne konformný výklad právnych noriem. Výklad ustanovení vo vzťahu ku konaniu konateľa spoločnosti, aplikácii svojej predchádzajúcej judikatúre či vyvodenie neplnenia podmienok na odpočet DPH vyplývajúcich z ust. § 49 zákona o DPH je neodôvodnený, sťažovateľovi nejasný a podľa názoru sťažovateľa arbitrárny. Ak použije súd výklad právnej normy pre ustálenie právnych záverov, tento výklad musí jasne, zrozumiteľne odôvodniť, a to nielen súdu, ale i účastníkovi konania, nakoľko sa rozhoduje o jeho právnej veci. V posudzovanom prípade však podľa sťažovateľa rozsudok Najvyššieho súdu SR vykazuje vysoké znaky arbitrárnosti... ak Najvyšší súd SR nepostupoval podľa zákonom vymedzených postupov a právne normy (predovšetkým daňovo-právne a obchodnoprávne normy) vykladal ústavne neprijateľným spôsobom, neposkytol sťažovateľovi jeho zaručené právo na súdnu ochranu... tak v prejednanom prípade

rozhodol arbitrárne, svojvoľne a bez toho, aby záver... mal oporu v spisovom materiáli či rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR.“ V závere sťažovateľka namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu I a v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu II nevysvetlil, resp. neodôvodnil zamietnutie ňou požadovanej konfrontácie svedkov.

7. V petitoch sťažností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžf/17/2016 z 26. septembra 2017 porušené bolo.“

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžf/17/2016 z 26. Septembra 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

a

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžf/76/2016 zo dňa 26. septembra 2017 porušené bolo.“

„2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sžf/76/2016 zo dňa 26. septembra 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy

ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý vo svojom § 25 ods. 1 uvádza, že ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (sťažovateľa), ak tento zákon neustanovuje inak. Počas tohto prerokovania ústavný súd zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

11. Zákon o ústavnom súde v § 25 ods. 2 uvádza, že návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

14. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

15. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

16. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

17. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu I a napadnutému rozsudku najvyššieho súdu II namietala predovšetkým porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s ostatnými označenými článkami ústavy a podstata jej argumentácie spočíva v namietaní arbitrárnosti a nedostatočnosti ich odôvodnenia.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 155/2018).

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 17/2017).

20. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 595/2016).

21. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (III. ÚS 627/2017). K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite

a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 744/2016).

22. Na tomto mieste musí ústavný súd k námietkam sťažovateľky týkajúcim sa arbitrárnosti a nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu I a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu II uviesť, že po ich preskúmaní nie je možné s týmto súhlasiť. Najvyšší súd sa vo svojich už uvedených rozhodnutiach ústavne akceptovateľným, relevantným a pomerne obšírnym spôsobom v oboch prípadoch na niekoľkých stranách venoval vyargumentovaniu sťažovateľkou uplatnených námietok, odôvodnil, prečo na dané prípady neaplikoval ňou uvádzaný iný rozsudok najvyššieho súdu či ňou označené rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, tiež sa riadne venoval otázke týkajúcej sa uplatnenia dôkazného bremena na strane sťažovateľky a vysvetlil, prečo bol tento postup správne aplikovaný. Zároveň sa tiež vyjadril aj k otázke vykonaného dokazovania, resp. k odmietnutiu jeho doplnenia, ako to sťažovateľka požadovala. Ústavný súd opätovne pripomína už uvedené, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov a pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav.

23. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu I a v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu II svoj právny názor odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom, všeobecne záväzné

právne predpisy aplikoval a interpretoval v súlade s ich znením, obsahom a duchom. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu I a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu II sú ústavne konformné, nenesú znaky svojvoľnosti (arbitrárnosti) alebo ústavnej neudržateľnosti v dôsledku zjavných pochybení alebo omylov v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy a niet relevantnej spojitosti medzi nimi a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

24. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu I a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu II, ako aj s poukazom na už uvedené, a to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, a keďže ostatné označené a namietané články ústavy neupravujú žiadne konkrétne základné práva alebo slobody a tiež z dôvodu, že sťažovateľka ich porušenie namietala v spojení s namietaným základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd preto odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti v celom rozsahu.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2018